

Lucia Bibart,

**TIMPUL
SPARGE
CLEPSIDRA**

Poezie

Editura
NEUMA
2022

LUCIA BIBARȚ

Timpul sparge clepsidra

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Volum apărut cu sprijinul financiar al Copyro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bibarț, Lucia
Timpul sparge clepsidra : poezie / Lucia Bibarț. - Apahida :
Neuma, 2022
ISBN 978-606-9610-59-6

821.135.1

LUCIA BIBARȚ,

Timpul sparge clepsidra

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

celor singuri...

Ca fumul pipei, amintirile

*„Suntem personaje de fum
din pânza cinematografică a filmului nostru”*

„Omul a început să-și smulgă cu silă rădăcinile”

Lucia Bibarț

Prin „cuvinte încolțite din buze”, „la șemineul aducerilor aminte” Lucia Bibarț scrie și despre „lume” și despre sine, așa cum înțeleg din această primă întâlnire cu un volum al său, despre viața (re)culeasă din amintiri, gânduri, trăiri, așteptări și oglindiri ale zilelor care au fost în sufletul său. „Poza de pe peretele amintirii”, aceea care „a rămas tânără” este re-pusă în vers pe ceea ce numește „pânza cinematografică” a vieții „trecute” prin sita celor „două anotimpuri/ cel devreme și cel târziu”. Dar simeza pe care o construiește Lucia Bibarț este mai amplă decât cea menită să găzduiască propriile amintiri, să se refere numai la propria persoană. Putem considera că abia aceasta este ideea dominantă, pentru că volumul, în care regăsim poeme cu un posibil fond/ imagini/ recurs (nu foarte apăsător) la mitologie, ori despre locul omului în natură, despre credință (mai pronunțat, mai evident), despre Maica Domnului ș.a., pornește cu La început a fost Cuvântul... și se

sfârșește cu Apocalipsa. O „apocalipsă” care, dacă ferim un colț al „cortinei”, arată astfel: „Individul interesa câtă vreme putea face parte din angrenaj./ Câtă vreme îl servea și reprezenta./ În schimb, primea liniștea, infinita liniște,/ care devenise atât de liniștitoare, încât humanoizii/ începuseră să aibă dureri de cap./ Le urla tăcerea în creierile monitorizate.”

Un mod în care am putea citi acest volum, așadar, este privindu-l ca fiind gândit (și) ca o „poveste”, prin încadrarea sa din perspectiva personală a autoarei, cu întâmplările, cu visurile, cu gândurile și iubirile sale, câtă vreme „atârnă de geana clipei”, într-una mai amplă ce are în vedere maniera în care vede aceasta condiția omului, omenirea și felul în care aceasta își înșiruie pașii, își atinge limita.

Spuneam că e o „poveste” pentru că putem vorbi, la o repede analiză, și de un „parcurs” narativ al volumului. Acesta este „transmis” nu doar în ceea ce spun poemele, ci și în, uneori, picturalitatea tropilor, modul în care construiește figurile de stil (unele de notat, cu amprentă aparte: femeie clepsidră, cuvântul oameni s-a făcut, șemineul aducerilor aminte, andrelele timpului, personaje de fum, vânătorii clipei viitoare, descăr-narea de poftă, octombrie întinde covoare de soare, pletele șerpuiesc ruginiu, înverzește crud sângele, încheieturile gândului ș.a.). Sau în felul în care apelează la livresc, la fondurile mitologic și biblic (cărora le conferă

nuanțele contemporaneității, în concepția sa), și utilizează/ vizează o anumită simbolistică. Încă mai sunt etape care mai trebuie străbătute în ce privește maniera de concepție a textului, frazare, lunecările în prozaic/ explicativ, dincolo de cele de construcție, de elaborare a figurilor de stil; doar un exemplu: felul în care este conturată viziunea apo-caliptică de final.

Lucia Bibarț este o autoare care, dacă am în vedere poemele trimise revistelor ieșene, cunoscând că a publicat anterior alte volume, știe ce și-a propus întru căutarea drumului său în poezie, în dorința de a-și afla o manieră de a scrie care i se potrivește, o tematică și o identitate poetică, discursul său în vers fiind marcat de împletire de sentimente, trăiri personale dar și, dacă ne referim la aceste pagini, de teme/ simboluri care conferă o raportare diferită și ca amplitudine.

MARIUS CHELARU

La început a fost Cuvântul...

Apoi,
Cuvântul a coborât în cărți,
s-a așezat între oameni,
i-a cunoscut, i-a adunat, i-a legat, i-a iubit.
S-a umanizat...
Și-a văzut că e bine.
Și Omul a văzut că e bine așa.
De atunci,
Omul cheamă Cuvântul mereu:
când se bucură, când vrea să atingă fericirea,
când e pe punctul de-a plânge, de-a dispera,
când se duce să moară puțin
sau când o face de-adevăratelea...

Cuvântul oameni s-a făcut!

Noaptea verii

Suflarea verii-
corabie oboșită retrasă la țărm.
Vuietul mării
refugiat în cochilia urechii,
hibernalul, domn peste estival,
imaginarul, peste real.

Între două anotimpuri-
cel devreme și cel târziu -
viața se încălzește potolit
la șemineul aducerilor aminte.

Femeia-clepsidră
se risipește peste plaja pustie.
Pe pasul ei,
miros intens de alge și de mosc,
mugetul valurilor.

E noaptea verii.
marea se-neacă în cer,
femeia se nisipește halou
peste soarele bolnav.

Ochii cearcănelor mele

Toamna asta
nucile au rămas închise-n cochilii,
precum într-o cămașă neagră de forță.
Ca-ntr-o naștere neterminată
au rămas nucile.
Și cearcănele ochilor mei
s-au adâncit protector peste ele.
Sub talpa bocancilor trecători,
miezul alb și ocru, cu fibrele lor filigranate,
a împrășcat trotuarul.
Forme dumnezeiesc
de perfecte
s-au spart, iar
gustul lor hrănitor s-a împrăștiat
pe limba privitorilor.
S-au despicat sinucigaș nucile,
au crăpat
încercând să se nască,
iar drumul s-a umplut de avortoni
Negri.
Strigătul mut prins în coaja-căuș
le trece din naștere
în moarte.
Dincolo de fașă,
vii le rămân doar ochii.
Ochii cearcănelor mele.

Puținul mult

Cât de puțin e multul bătrânului...

Atât de puțin, pe cât de mult e puținul tinereții.

Pustiul

Simt

aproape fizic lipsa metafizicului,
a metaforei,

când se-ntâmplă să nu fie.

E ca și când ai încerca
să apuci cu brațul
amputat.

Obiectele

nu se mai leagă de el,

deși brațul

este mai viu ca niciodată.

Am starea,

ci n-am materialul de construcție
din care zidești starea.

Cetatea la care te poți întoarce,
atunci când te rătăcești.

Pe umărul inspirației
nu mi se-mperechează cuvintele.

Speriate

până la dispariție,

de la ultima zidire,

planează deasupra-mi,

ca peste un cuib părăsit,

fără să cuibărească.

Cuvintele mele-
stol prezumtiv
de poeme, ce încă
nu-și găsesc formularea.

Taci

Taci!

Nu vorbi.

nu mai zvârli

în mine cuvinte,

nu mai vreau să le-aud.

Am să-ncep să le cred.

Cuvintele tale

au mai mare dreptate

decât tine.

Timpul

Timpul
nu fură de la noi.
Timpul fură din noi.
Hoț rafinat, nu
răscolește buzunarele.
Hoția lui
Ne costă mai mult.
Ne răscolește-n carne.
Dezgolește oasele
lăsându-le văduve.
Soarbe roșul sângelui,
albindu-l.
Tușează groaza din privire
și neputința.

Apoi,
ne așterne drăgăstos
în frigul mormintelor.

Azi, pe mâine

Mâine
ne târăște încrâncenat
mimând prezentul.
Andrelele timpului
împletesc mereu planuri.
Unul pe față,
dar fără număr
pe dos.
Prea puține la vedere
sufocant de multe nevăzute.

Urzeli
pe de-ascunsul și neștiutul
destinate lui „va fi”.

Ardem
momentul pe mâine,
înnădind vise și iluzii,
ne-mpiedicăm de pragul din față,
proiectând neobosit altele.

Suntem
personajele de fum
din
pânza cinematografică
a filmului nostru,
încercând regii,
adesea ratate.

Vânătorii clipei viitoare,
gonim vânatul
devenit vânător.

Flotant expirat

Cu timpul
acasăle se mută sus.
În cer.

Transferul unora
aduce pustiul în jur.
Tu însuși ești tot mai ușor,
mai inconsistent,
mai gol.

Tot mai despovărat de pământ și de sânge.
Cumpătarea și înțelepciunea
te saltă din greutatea cărnii,
din iuțeala sângelui
și-ți domolesc descărnarea de pofte.
Ambalajul dispare,
iar sufletul, zglobiu și curat,
Se-ntoarce acas`.

Viață de moarte

Octombrie întinde covoare de soare
pe străzile cetății,
de parcă ar încerca să ne convingă că
nu ne duce spre capăt de drum.
Că dorul ei de viață,
e viața însăși,
că desprinderea și căderea nu presupun defel
Finalul, ci chiar paroxismul trăirii,
pentru cei puțini, aleșii.

E miezul zilei de toamnă și simt
nehotărâre în drumul naturii.
Văd clipa cea suspendată între viață și moarte,
Secunda-n care frunza arămie
primește conștiință în
căderea-i spre neant
și ezită.

Octombrie
își pune masca vieții pe obraz
și-ndoliază galben-ruginiu, risipa.

Păsări

Brăzdând adânc privirea cerului,
neliniștite aripi tulbură apele
norilor până înspre ploaie.
Irișii cuib s-au făcut.
O pană a stârnit zborul din mine.
Alta a lunecat văzul pe luciul ei.
Unghiuri călătoare spre primăvară,
adaugă unghiurile din mine
înturnate spre toamnă.

Între Cer și Pământ
sfânt se deschide zborul cocorilor,
păcătos mă-nchide zborul
din zbaterea cărnii.

Km 112

Stăteai la răscrucea kilometrului 112
și căutai cu disperarea celui
sceptic în ajungerea sa.

Eram mai aproape unul de altul
decât cu mulți ani înainte
când ne despărțeau câțiva copaci.

Contururi vagi
și plânsul adolescent al chitării
imaginau reîntâlnirea noastră.

Degetele tale febrile
înecau apele semiprofilate din fața ta.

Stăteai la kilometrul 112,
așteptând.

Gustul zilelor tale se stricase de tot,
ochii tăi fugeau de mâini,
sufletul tău se desprindea de trupul pățimaș
și pribegea.

Mintea-și ura pielea,
inima nega tot ce atingea.

Întotdeauna ai fost foarte aproape.

Atât de aproape de mine,
încât nu m-ai putut vedea.

Insecte parfumate

Malurile s-au surpat.

Cuvintele umblă văduve de la o gură
la alta.

Se așează nesigur,
ca niște libelule pe buze
incapabile să se rostească.

Sunete abia coagulează rotunjimile sensului.

Într-un târziu frazele s-au agățat
de degetul din aer.

- Femeile, femeile

sunt ca niște insecte parfumate! spui.

- Le prinzi în insectar și-ți aromatizează clipele.
Ca fumul pipei, amintirile.

E ziua ta, bărbate, ai dat dezlegare
apelor și ele s-au revărsat ca penele
din coada de păun,
colorate, intense, atrăgătoare.
Și prea puțin pregătite să zboare.

E ziua ta,
iar eu sunt tare departe de insectar!

Capitulare

Scânteii în ochii Bărbaților.
Luminați de gândurile nopții.

Cad măști. Capitulare
Cu odor de-nceput.

Trunchiuri deschid
Ploapele încă îniernate.

Cuvinte încolțite din buze,
Duca atârând de picioare.

Pori înmuguriți, ochi înfrunziți,
Brațe crengi, plete anotimpuri.

Aud cum plesnesc muguri.
Aud cum îmi cresc rădăcini

Dinaintea înghețului alb

Pe obrazul toamnei,
ca pe al femeii, s-au așezat
trăiri mute.

Farduri intense
acoperă riduri lăuntrice.

Dorul sevei ce se scurge
ară răni roșiatice.

Pletele șerpuiesc ruginiu.

Sângeră carnea pe trupul clepsidrei,
răsuflarea târzie se sinucide duios.

Viața înnebunește pustiu.

Prins voluptos în cromatica
dinaintea înghețului alb,
Timpul se dezbracă de clipă.

ză(â)natică

Zgomotele se estompau mult,
ca în zori un cucurigu șifonat.
Colbul și lutul înverzeau.
Verdele creștea în mine,
ca puiul de iarbă,
firav și neștiutor lângă piatra
grea de statornicie.
Simțeam înțepătura scurt ascuțită a fiecărui fir,
din fiecare organ interior,
cum îmi înverzește crud sângele
și pulsează-n smocuri pe sub piele.
Cum verdele se revărsă în ochi
prin pori,
cum crește, crește, până devine relief,
întindere, dealuri, păduri,
cu cântecul păsărilor cu tot.
Puterea zilei,
a lumii,
era pe deplin în stăpânirea mea.
Devenisem iar ză(â)natică.
Ca într-o Noapte de Sânziene sau de Ovedanie
Când cerurile se deschid,
noaptea e-n lumină,
animalele grăiesc,
iar comorile se descoperă celor cu ochi.

Eram ochiul ce vede, inima ce simte.
Cu rațiunea și teama îngenuncheate.
Momentul de concesie cosmică
când nu ți se pare mult să mori
ca să îndepărtezi răul din lume.
Ca lucrurile să se așeze
în rostul lor.
În matca lor cea desăvârșit creată în Ziua dintâi.

Tu însuți grăunte din lucrurile-lucrurilor!

Războinicul

Solz peste solz,

Solz peste solz...

Armură de războinic niciodată trimis în războaie,
Soldat al păcii și-al credinței.

Încarcerat în libertatea uscatului,
sufocat în forma lui
perfect acvadinamică.

Fixând clipele finale,
rotundul ochi
pierde memoria direcțiilor.

Solz peste solz...

Gura prinsă
în mirarea muribundă,
mușcă din oxigenul adâncurilor.

Transparența apelor
și sarea, cântecul valurilor
în aripi și-n nervurii cozii.

Solz peste solz...

Zvâcnire spasmodică,
pojghița subțire, alunecoasă,
ultimul scut.

Solz peste solz,

Solz peste solz...

Roșu se despică armura soldatului înarmat
cu tăcerea smereniei.

Dar dacă

Amorțit, a îngenuncheat.
Pornise de la și înspre ceva.

Nu găsea nicio cărare.
Niciun semn.

Descuț și subțire-mbrăcat
Se temea de spini, de albine și de vânt.

Dar dacă cineva a furat cărarea?
Deși nu vedea cine ar fi-ndrăznit!

Dacă... dobitoacele, sub copitele cărora s-a făcut
S-au săturat de rutină?

Dacă le-a cășunat, pur și simplu, s-o părăsească
și să încerce neprevăzutul?

Și-atunci drumul cel bun, năpădit de
singurătate,
S-a ascuns în propriile-i temeri...

Ori poate chiar el sătul de sine,
A pornit să se-ntâlnească

Într-o deviație?

Colind

Întinderea ozonată
strălucește alb.

Zăpada potrivește umbrele
luminii și ale întunericului.
Verdele priponește viața,
veverițele configurează căminul,
pașii omului, încrederea.

Mirosul de rășină cheamă colindul.

Securea rece
își sprijină fruntea de copac.
Un fior urcă din lamă în căldura trunchiului.
Mânerul securii-esență de brad-
leagă frățietate între viață și moarte.
Brad lângă secure, întreg lângă bucată.
Lemnul trăiește amintirile prunciei.
Trunchiul tresare.

Cândva erau o familie.

Durerea încolțește în prima lovitură,
Mânerul e o unealtă
ce mușcă.

Din trunchiul prăbușit curge rășină.
Lemn și metal împreună.

Miros de colind.
Timpul când frate pe frate se vând.

Nesupus

Fără orgoliu, sufletul
îmbrățișează pe cel care-l rănește.

Nerăzbunător, nici măcar
nu-și pune problema să ierte sau să uite.

Nu cunoaște legea Talionului,
trăiește doar în Noul Testament.

Cum nu-și atinge marginile,
e mereu în căutarea limitelor.

Fără sensul reclusiunii,
se-nchide în trupul tău.

Suferința e pentru el
fericirea de-a-ndoaselea.

Gonit, va aștepta răbdător la colț de zi
până va citi în ochii tăi împlânzirea.

Liber, sufletul e complet supus.

De-anumea

când încărcate
cu angoase, umori, sentimente
și lucruri,
se prefac în țăndări cămărilor tale interioare,
când curentul iscat
sparge geamuri și uși
lăsând vârtejul pustiului
să te locuiască
și să urle la lună
a singurătate
și-a neliniște,
când Poezia sparge baierile Inimii
deschizând toți porii,
curgând printre gene și peste
mioriticul deal/vale
al geografiei tale,
miruindu-te,
când degetele
devin lumânări
și ochii scânteii ale cerului,
atunci
începi să mijești de ziuă.

Atunci poți să amurgești strigând:
Să se facă Lumină!

Rinocerizare

se solidifică încheieturile gândului
tot mai greu șablonul permite maleabilitatea,
tot mai greu oasele se pliază
pe articulațiile faptelor bune.

Mâna și piciorul ascultă
doar hotărârea dictatoare,
iar aceasta, oricât de tânără,
se maturizează și îmbătrânește brusc,
înțepenește în vârstă.

E o foame acută și continuă de adulare.
Articulațiile orgoliului se întăresc versatil,
se carapacizează
până la rinocerizare.

Inflexibilitatea egoului ridică
nisipice mauzoleuri și statui
spre eternizare.

se solidifică încheieturile gândului,
ridigitatea lui crește monștrii cu cravașa în mână.
Cravașa mângâie prosternarea,
iar pasul defilează, pe cizma rinocerului suprem.

Dreptatea, adevărul, libertatea,
în verticalitatea lor ipotetică
se umilesc în fiecare clipă!

Măștile

Au căzut măștile!
Planeta și-a demascat,
fără răgaz pentru puțină decență,
goliciunile,
angoasele și temerile și depresiile.
Au căzut măștile,
paravanul
și oficial suntem igienizați, dar
machiajul sanitar s-a lățit
de pe piele în carne, pe suflete,
mai ascuns, mai subtil,
pe cele văzute și nevăzute.
Fire de bumbac s-au înnădit în carne.
fir de bumbac cu fir de carne.
fir cu fir, fir peste fir.
Lăuntrul s-a transformat în
patinoar pentru antrenat temerile,
anxietățile, blocajele.
Alunecări artistice.
La exercițiile impuse măștile s-au
mârâit asemeni câinilor prin gard.
Zgâriindu-se
ne-au trecut totuși puntea împreună.

Au căzut măștile oficiale și-au
rămas doar cele personale,
bine camuflate până acum,
durerile și roiesc încă.

Locul în care primăvara nu mai vine

De sticlele geamurilor nu se mai agață
zâmbetele copiilor
și nici chipurile obosite ale bătrânilor.
Schelete de beton rânjesc prin ochiurile oarbe.
Strâmb și negru
rânjește și copacul rămas în picioare.
Pecinginea fumului
ce-a cuprins locuințele din jur l-a prins și pe el.
Cu brațele ciuntite își potolește
bătăile de tun ale inimii,
respiră rar și ușor încetinindu-și voit tumultul sevei.
Nu-ndrăznește să-nfrunzească.

Un câine-l amușină cu ochi întrebători de cenușă:
eu unde-mi regăsesc stăpânul?

Schelălăie golu-n craterul ce-a mușcat
cu dinți lutoși de nicotină din asfalt.
Un smoc de iarbă se leagănă-n vântul prăfos și uscat,
o bancă-și întinde brațele
spre oricine e dispus s-o îmbrățișeze.

E primăvară, dar viața întârzie
ca o fetiță rătăcită și singură
sub ochiul amenințător al nopții.

Domnul Iubirii

A hotărît să bea Paharul până la fund.

Neîncoronatul Domn al Iubirii
și-a înnoit cămașa, dar inima aceeași i-a rămas.
Apoi a luat un pui de asin
niciodată-ncălecat și S-a așezat
pe spatele lui însemnat din vremea când Maica
se pregătea să-L aducă din Ceruri în carne.
Pe crucea aceea de pe spatele asinului
S-a așezat.

A tresărit.

Semnul acesta-I va fi curând așternut.
Somn și Înălțare.

Mai avea o săptămână.
O singură săptămână.
Săptămâna Supliciului.
Săptămâna Neagră.
Cea care-L va Mântui.
Cea care-i va Mântui.

După ea,
cei care n-au văzut, vor vedea,

cei care n-au crezut, vor crede, iar
cei ce încă nu L-au vândut, îl vor vinde.
O săptămână și-o moarte.
În urma căreia tot necredinciosul va căuta
în Coasta Sa, în locul cuielor.

Paharul, paharul Acela va pieri omul.
Pregătindu-I prohodul,
Maria L-a primenit cu mir.

Învățătorule! - striga Duminica Florilor,
Osana, Osana! - strigau pruncii iudeilor.
Ce spun ăștia? - se încruntau arhierii.
Și Domnul trecea
printre ramuri de finic și măslini
cuminecând cu bunătate și Iubire
Ierusalimul.
Osana, Osana!
Veșmântul s-a așternut covor smereniei,
glasurile au aclamat și recunoscut,
ochii și-au deschis zăbrelele,
iar sufletele s-au eliberat înflorind.
Înfloreau prima dată în fața Domnului,
Prima și singura dată pentru EL.

Atunci Învățătura Lui s-a împlinit.
Pentru o zi.

Pânza veșniciei

părinților mei

Din ața de bumbac,
cu suveica prin ițele
mânuite de mama mea
în războiul
tăcerii și-al zoalei,
a ieșit o pânză
moale și albă
din care mi-am croit un veșmânt.

Neîmbrăcat e ca
un exponat de muzeu,
o piesă rustică în vitrină.
Atât.

Dar îmbrăcată, rochia învie.
Și-odată cu ea toată stirpea mea.
Pentru că ea păstrează-ntre fire,
Proaspătă, aroma copilăriei.
A copilăriei mele
coborâte până-n cea a moșilor și a strămoșilor mei.
De cum se mulează pe căldura trupului
prinde viață.

Deschide, ca o carte,
pagini din propria-mi existență
uitată, îndepărtată.
Și de dincolo de ea.
Ca dintr-alt film.

Al altora.

Recunosc personajele.

Copila ascunzindu-se-n desişul jocurilor
de văpaia nestatornică a adulţilor,
pierzându-se-n trebăluiala furnicilor.

Niciodată sfârşită.

Ca-n cea a părinţilor.

Trilul nenumitelor păsări,
botezându-se-n apele luminii,
bolboroseala râului săltând peste pietrele
puse în cale.

Mersul greoi al melcilor ieşiţi puzderie
după ploaie,

grija de-ai pune la adăpost de
nepăsarea încălţămintelor.

Mirarea în faţa norilor,
şi cea în faţa ştiuleţilor-păpuşi
despletindu-şi părurile.

Prezenţa mamei o simt în ţesătură,
îndârjirea tatălui.

Bunicii... toţi

strânşi ca-ntr-o menghină în traiul greu
luat de la capăt mereu...

Plecarea lor, absenţa,
mirosul colbului după ploaie,
şi-a ierbii de pe morminte.

Omenirea s-a prins

în ţesătura mamei.

Arborele neamului meu se trezeşte în ea

tocmai din voievodul Hălmagiului.
Cu scâncete și prohod
Cu lacrimi și râsete,
Cu izbânzi și căderi,
De fiecare dată când îmbrac rochia mamei.

Ca apoi dezbrăcând-o,
să mă adaug și eu lor.

Despletește-ți șuvițele, femeie

Știi cât de rău mă pot rătăci
când păcătoasa asta de cheie se potrivește
într-o mulțime de yale.
Știi că noaptea mi-e greu
să deosebesc contrastele.
Negrul de alb.
Gândul mi-e ademenit.
Știi că interesul meu,
e volatil. Alunecos.
Cântec de sirenă.
Când zvelt,
când trupeș.
Și mai știi că marinarii n-au scăpare
din mreața lui.
De aceea, nu mă certa și nu mă disprețui.
Sunt doar un bătrân lup de mare,
ai milă,
Doamna mea!
Desfă-ți tomanticul tău păr.
Întinde-l,
întinde-l ca pe o nadă,
ca pe un fruct aromat
spre nările mele.
Trimite-l să mă înfășoare-n coama lui neînșeuată
ca-n colții leilor,
blând, dar hotărât.

Fă-l cărare de mătase
pe moliciunea căreia să pășesc ca pe-un covor
spre tine,
acasa mea.

Încercuiri

Învârtită.

Horă.

Hora Unirii,

rozetele de pe porțile maramureșene,
și de pe iile româncelor.

De pe traista ciobanului
și de pe crucile din Săpânța.

rotațiile acelor ceasornicului.

Rotirea buzduganului lui Făt-frumos,
coroana împăratului din poveste,

Coroana de Oțel,
rotundul fluierului
și al postului.

Carul cu boi,
hora din inelarul logodnicului,
jocul Sânzienelor,
roțile de foc ale Dragobetelui.

Cercul.

Încercuirea în dragoste.

„Isaia dănțuiește!”

Cununa de flori,
coroana uniunii,
rotundul soarelui și al sânilor.

Plinul împlinirii.

*

Doar roata României
și-a ieșit din tipare!
Rotundul ei s-a spart,
iar căruța se hâție mereu
în forma neterminată a roților.

Până vine rotarul,
dăm ocol istoriei.

Schimbarea la Față

Somnul bărbatului îl apropia de moarte.

Doar mișcările regulate ale pieptului
alungă ființa de pe pragurile acesteia
și-o reșează în coșciugul pământesc,
spre așteptare.

Părea că luase o pauză de viață.

În piept viul se consuma la foc mic.

Flacăra mocnită făptură aerată s-a făcut.

Desprinzându-se, se recunoștea în originarul trup
ca într-un pat în care lutul se-ntorce pentru odihnă,

dar căruia nu-i aparține decât atât cât

stropul de ploaie-i aparține ploii,

cât lacrima se recunoaște-n ochi.

Ca sufletul alunecând din trup,

cel nou, geamăn, s-a desprins

îmbrăcând haina adormitului.

Somnul bărbatului germina.

Din coasta cea de-a stânga,

locul care mai târziu avea să fie străpuns cu sulița,
sub inimă,

cel născător de mir,

a rășărit cea de-a doua făptură,

plutind straniu pe urma celei dintâi.

Lungile-i plete argintau ochii nopții.

În razele lunii,
Taboric se schimba Chipul Întâiului.
Strălucirea aceea nelumească de atunci
caldă, curată, vie,
a coborât pe pământ.
Ca-n ziua dintâi,
Lumina, clipa omenească înveșnicea.

Cel adormit
Urma să calce moartea.

BucLa Sfintei Vineri

Pedala învârtea spițele
în dialogul continuu al celor două roți.
Roata din față și roata din spate.
Cea din față însemna drumul,
iar cea din spate își rotea cumiștenia
pe urma ei,
în dimineața de septembrie.

Tata controla ghidonul timpului.
Era paznicul roților lui.
Veghea ca cea din față să aleagă calea.
Cealaltă desena
doar semne pe harta copilului.
Ăsta o va conduce înspre lume,
iar celălalt va da ocol în juru-i de 7 ori,
ca Sfânta Vineri să-i bătătorească norocul.

Tata pedala periculos timpul pe marginea
gropii ce se ivise și peste
luciul bălții.
Copilul își odihnea temerile
în siguranța bărbătească,
pământul și apa zăvorau înaintea lor
lacătele unor lumi necunoscute și înfricoșătoare.

Mereu o chemat-o apa, iar ea
i s-a opus mereu.
Mereu a chemat-o pământul...

Ca să-ngroape presimțirea cea rea,
roata pe care sta se abătea uneori
cu o buclă de la hotărârea primei.
Brațele copilului strângeau
temătoare mijlocul zilei abia începute.

Cantonierul își ducea fata
la școală.

Abia ce-a venit timpul

- Doamne,
De zeci de vremi mă ții captivă
în păcătoasa asta de piele!
În împutițitul ăsta de veac,
sufocant ca o dușcă de sulf,
în corsetul acestei rochii
care se strânge mereu,
dar mă vrea tot mai frumoasă și mai apetisantă.
Mi-aș fi sfâșiat rochia măcar ocazional,
cât să mai pot respira,
mi-aș fi lepădat gura și unghiile
pentru cioc și gheare,
cât să mai pot replica.
Aș fi sărit din cercul permis,
măcar când Tu nu erai atent.
Să râd un pic în pumni
că te-am păcălit.

Dar azi, am descoperit la subsiori
doi muguri de aripi
și pielea mea
goală pe alocuri.
„Acum să te văd ce faci,
sosit-a timpul tău!” - părea că aud.

Și iată-mă pe mine revoltată
în impas.

Fără strategie de după,
mi-am acoperit rușinată peticile de piele crăpată,
ca să nu mi se vadă carnea.

Eram Eva,
după ce l-a ascultat pe șarpe.

Eram Eva...

„După... ce-a mușcat din măr”.

De-a viața, de-a moartea

lui Matei

Ascunde-te bine acum.
Urmează să ne jucăm, copile,
un joc nemaijucat încă,
care doar
ți-a atins pielea
înfiorându-te,
de care-ai râs, mirat.
Doar că de data asta jocul devine serios.
Vezi că-ți va lua din tot ce-ai crezut că-ți aparține.
Puțin câte puțin din inocență, tot mai mult
din copilărie.
Te va amăgi apoi
că ești puternic și tânăr
pentru totdeauna.
Iar tu vei hohoti încrezător
zbârlindu-ți coama.
Îți va șopti că sângele tău va clocoti mereu ca
o cascadă căutându-și căderea.
Că forța brațelor tale vor putea da la o parte
cerul
ca să croiești destine.
Ca ești Regele pe tabla de șah a lumii.
Și alte astfel de gargare.

Pe nesimțite însă îți va strecura îndoiala,
în minte și-n oase
și-ți va transforma cântatul încrezător de cocoș
într-un măcăit răgușit. Sau un mieunat supus.

Penele lucioase și colorate,
într-un penaj jumulit și tern.
De aceea, hai să exersăm de pe-acum.
Mai pleacă capul, ca să te iert.
Ascunde-te, să nu te găsesc.

Cadoul de Crăciun

Sunt primul cadou
de sub primul
brad împodobit
al omenirii.

Chemat, am venit.
și-am adus
Neîncăputul
între hotarele lumești.

Semnele Mele aveau să fie tălmăcite.
Cuvântul Meu
Avea să-ndrepte cutele pământești.

Dar...

Când îngust e adevărul faptelor,
vâlvătăile spuselor Mele
Se sting în curentul ușilor.

Cuprinși în strânsurile pielii,
m-ați regăsit atât,
cât să mă răstigniți.

Eu „cu moartea pre moarte călcând”,
voi răsturnând
pocalul cu sângele și carnea mea.

Mi-e tot mai frig
sub bradul de Decembrie,
tot mai străin ospățul
Nașterii Mele.

De 2000 de ani
aștept să stau cu voi la masă
ca un sărbătorit.
Lumânările se sting singure,
când Domnul din colinde
se înalță doar pentru a cădea.
Iar geamurile credinței voastre,
aburesc.

„Părinte, n-a venit ceasul?”
Sunt singurul cadou rămas
nedeschis în seara de Crăciun.

Războiul din pace

părinților mei

Războiul din cuvinte
tocmai a încheiat un armistițiu.
Pe o perioadă determinată,
dar se poate respira acum.
Armele din ochii tatălui meu
au intrat în teaca timpului,
iar fulgerele-i netezesc zările.
Mâinile mamei încearcă obrazul ușor scorțos
al firelor de bumbac.
Degetele răsfiră spațiile
scămoase dintre fire.
Mângâierile ei se opresc
mereu în gândul epidermei.
În buricele degetelor.
Nu ies niciodată de acolo.
De aceea mama așterne,
din când în când,
în semn de pace, războiul.
La care țese tăcerea.
Între pânzele ei învolburate
tata se cumițește
și îmbunează.

Mâinile mamei, mâinile ei,
adorm așternând giulgiuri mormintelor.
Legănându-le, înflorindu-le.

Glissando

Schela pe care urc
nu are trepte.
Nu are trepte, n-am picioare.
totuși amândouă urcăm.
Una pe cealaltă.
Una prin cealaltă.
Alunec de-a lungul înălțimii
curgătoare în sus,
tot mai înaltă precum
o parcurg.
Privirea ca gândul mă urcă,
iar trupul văzut, nu simțit,
se ține de ele.
Atingerea fărmițează schela.
Lemnul se nisipește
și curge cascadă spre pământ.
Numai înaintele pare stabil.
Înapoiul se clatină.
Așa precum mă clatină
zbaterea de-a mă situa undeva
într-un punct,
pe o destinație. Într-o lume.

Mă agăț cu îndârjire
de arhitectura fluidă
care mă cere fărmițată.

Mă agăț
cu disperarea
de-a nu mă risipi.

Cu închipuirea
că voi ajunge
să mă așez...

În odihnă.

Licori blestemate!

Pocalul aștepta,
bălângându-se pe un picior.
Teribil de sete i se făcu!
În cetățuia dacică,
alături,
două amfore îmbrăcate-n
țesături ușoare, albe, de in,
păstrau protocolul.
Prin transparența lor,
Forme și arome bahice incitau
roșu-incolor.
Golul tindea să se umple.
Gâlgâitul strugurilor se pierdea
curgând printre mărgelele perlate ale prunelor.

-Licori blestemate ale nemuririi! -
filosofa pocalul.
Acum știi de ce Burebista
a scos din rădăcini toată vița-de-vie...

Ca să planteze prunii!

Femeia

Femeie, femeie,

Gleznă și sprâncene,
Miez de orhidee,
Sufletă de zee.

Mreje, curbe line
Gol și plinăciune,
Capăt de minune.

Tu, mirăzenie,
Miros de frezie,
Noapte de zodie.

Femeie, femeie,
Carne și idee.

Mai viu decât ești

- Am să te fac mai viu decât ai fost vreodată!-
îi spune Poeta mirelui
veșminte punându-i
de carne-cuvânt.
Dogoare și-argint.

- Mai viu ...te voi face.
Suflarea-și
strecoară prin ochii epidermici-
pețiri hămesite
stârnesc bătaie de inimă,
zvâcnire de nerv.

- Cuprinde-mă
cu văzduhul brațelor și
smulge pământul din mine.
Nisipește-l, iubite!
Prefă-mă-n tornadă,
spulberă-mi țărâna
aprinde și
josul și susul.

Din tremurul palmelor tale de vânt
pulberea-mi adun-o-napoi
în trup de pământ.

Pământ

ce așteaptă din nou suflare divină,
odihnă în amfora primă.

- Mai vie te-oi face,
mai viu eu voi fi!

- Fă-mă gol, fă-mă plin,
și-apoi...
mai viu decât mine vei fi.
Mai viu decât ești, încă.

Mire-nnoit în sânge de foc
Se-nalță talaz sideral.

Mai înalt.

Și cade rafale în colbu-nsetat.

Mai blând, mai crud, mai fecund.

Curând locuiește-n pământul cel bun.

Dogoare și ger.

Mai viu

Decât ea-l tocmai făcu,

niciodată nu fu.

palmelor mele sortită

Te presupun cu bărbia în palmă
Femeie ascunsă rotund, statuie codană,
Chemată spre dalta bărbătească, edenă,
Aprins schimbătoare, dar voită eternă.

Absorbită în forme de piatră
Te simt, ești gata să-nvii fără să fii moartă,
Din împietrire crești stârnițoare de viață,
Stai încă moccind promisiunii legată.

Închisă sublim, un poem în granit,
Tresaltă suflarea moccită-n centrul tău stâng,
Aburite cuvinte, nerostite se strâng
În căușul palmelor culcușindu-se-adânc.

Pe buze și-n sân presară simțire,
Coșciugul cel de piatră abia se mai ține
Chemarea bărbată te destramă în fire
În fire de carne, împietrirea-și deschide.

Abia vădită, privirii expusă,
Sămânță mireasă de gând neîmbrăcată,
Venită din dalta bărbătească, edenă,
Aprins schimbătoare, dar voită eternă.

Pe muchie de cumpănă

Pe cine să cert sau să laud pentru ceea ce sunt?

Pe cine pentru ceea ce nu-s?

Cui să reproșez excesele,
dar împuținările mele?

Ce să fac cu plinul rămas gol
când pleci?

Cu revărsarea golului umplut
la păcătoasă venirea ta?

Cui să-i arăt scânteia captivă de când
luna și soarele,
în mine atinsu-s-au să moară
luminos.

Cui să îi spun
că moartea lor e
răsăritul monadei mele.

Din torsul căreia,
dăltuind,
Sculptorul Cel Mare
așchii a desprins
lăsându-mă ciungă pe dreapta
și stângă.

Pe cine să cert sau să laud pentru ceea ce sunt?

Pe cine pentru ceea ce nu-s?

Inacostabilă

Cum iarnă și vară
mă împart amândouă,
Ca fulgeru-n toamnă
mă spintecă în două.
Una mă albește cealaltă mă înrouă.

Azi
mă leagănă-n
luna cea nouă,
dar mâine
mă răstignesc dimpreună
de plouă!

*

Așezată sub vremi-
poeziei vasală-
îți pornești degeaba GPS-ul.
Nu figurez pe harta lui.
Cazată pe-o coordonată profund variabilă-
unde va între plus/minus

...

sunt acostabilă
doar într-un
smoothie blues.

Vânătoarea

Nu sunt decât un soldat!
Un soldat al norocului.
Prins într-un pluton
din care nu voi ieși complet niciodată.
Deși cât de duios mă autoiluzionez.
Un soldat...
Dar când îmi lepăd armura,
nimic și nimeni nu mă mai poate constrânge.
Nici dragostea, nici boala, nici ura, nici stăpânii.
În momentele mele, nu pot fi oprit.
Atunci călăresc norii și furtunile
și cețurile și fiordurile;
nu-mi e nici cald nici frig,
nici somn, nici bine nici rău.
Nu sunt nici tânăr nici bătrân,
nici bun, nici rău, nici tandru, nici dur...
Sunt, pur și simplu!

Când ies din rând.

Sunt
pulbere-n vânt,
ceață în apă, foc în soare,
Sunt din toate în nimic.
Una cu norocul pe care l-am vânat mereu,
ca pe viața însăși.

Soldat al Fortunei Dubia,
îmi aprind armura ca păsărea Phoenix,
mă îmbrac în mine
și pornesc vânătoarea.
Norocului.Sortii.
A Norocului meu,
A Sortii mele.

Toamna ierii

Trecuse prin foc.

Unii ar fi zis că s-a purificat

și că era gata să se-nalțe,

dar ea nu, nu simțea asta.

Nervurii gândului se mutilaseră în cuptor.

Membrana străvezie a corpului,

prin care citeai semnele din soare,

coaptă, gata să plesnească,

dosea dogoarea scurgerii

verii ei în iarnă.

Oboseala sevei

de verde amintea.

Inima ei de clorofilă nălucea

stări colorate, văratic înturnate spre toamnă.

Când vântul cel zglobiu,

doar mușchi și voie,

a invitat-o protocolar la dans,

perspectiva zborului,

a paralizat pe loc durerea ruperii de creangă.

Fremătul brațelor lui,

îi fura respirația.

Amorțeala se țesea dulce și invadator,
printre fibre-i încărunțite.
Dansul, ultimul ei dans,
o întomna și o izbăvea.

Toamna atunci spre iarnă s-a rotit.

să nu crezi

dacă am spus da,
să nu crezi
că ești așteptat înlăuntrul meu,
oricând,
cu pâine și sare!
Vezi de treabă, domnișor!
La mine nu-i un cinema în care
dacă ai reușit să plătești un bilet,
îți așezi picioarele crăcănate
pe spătarul scaunului din față,
înfuleci americănește
și râzi mânzește!
La mine vei trece zilnic
un test de spirit,
și spiritual vorbind,
nimic nu e bătut în cuie.
Totul curge, se mișcă, se transformă.
Dacă dimineața te-ai simțit copilandru,
la prânz poți fi bătrân, iar noaptea mort.
Învii miraculos a doua zi,
ca și când nu ți-ai fi pierdut împurpurarea
gândului nicidecum,
nici verdeața reflexelor.
Strunește-ți mirarea!

Să nu-mi calce-n picioare calmul orizontal
al câmpiile,
nici căruntețea verticală a munților.
Lasă-mi pădurile tinere,
iar ciutele s-adape liniștite din palma lor.
Dacă nu schimbi cursul izvoarelor,
îți poți clădi castele pe unda lor.

Apoi, cuminecat de virginal
să mi te-așezi în sufletul carnal:

Tarele moale

O piatră moale
căta între fibrele ei.
Scotocea și se-întreba
dacă s-a găsit
și dacă tarele său a
învins moalele.

Sau invers.

Pe când credea că a devenit palpabilă,
s-a fluidificat.

Coloana i s-a scurs
nisipos printre degetele-i de carne.

Apele turcoaz

au tras-o în ochiul din adâncuri
înmuind, picurând solidul.

Înlăuntrul a irupt ca o chemare străveche.

Fabulosul în care omenirea
se regăsește și se îneacă mereu.

Timp fără Timp

Se așezase
ca Făt-Frumos
cu un picior la Apus și cu altul la Răsărit.
Sau poate ca Dumnezeu
după cele șase zile,
când obosit
a simțit nevoia să-și panorameze
Creația, odihnindu-se.
Sau cugetând le cele viitoare.

Stătea în nehotărâre și așteptare.
Într-o vreme fără vreme,
într-un timp fără Timp.
Acel interval în care natura însăși
încremenește între anotimpuri,
iar principiul ia în stăpânire firea.
Răstimp în care păsările nemaștiind
dacă sunt călătoare sau nu
planează pe loc
între țara de acum și cea din zbor,
copacii, asemeni oamenilor,
cu sentimentul veșniciei,
nu-și recunosc vigoarea nepământească,
apele filosoafe își iau răgaz să contemple malurile,
pe când cerul nou născut
se oglindește în sine.

Când pătratele devin tren

Negrul are pătratul lui.
Albul are și el pătratul lui.

Țăruș la hotarul negru, țăruș la cel alb.
Sfere de influență bine delimitate.

Suprafață cu patru unghiuri.
Suprafață cu patru laturi egale.
Fiecare.

Negrul și Albul exultă împliniți.
Negrii și albi nu intră-n calcul.

Când negrii visează alb și albi negru,
Pătratele se depersonalizează anost,

Starea devine gri unionistă,
Granițele tremură.

Cum copiii se joacă-mpreună,
Pătratele devin tren, iar cei mari
Se tem unde-ar putea să ajungă.

Sunt clipa ce trece prin tine

Inflorescențe ale verii de toamnă.
arome feminine degajate
în gândul bolnav de vânătoarea ideală.
adulmecii îmbrățișarea altora,
precum ogarul nedumerit urma găsită.
nostalgie năvalnică,
imagini extatice
încălzesc creierul.
aprinderea atinge inima,
trezește celulele.
poza de pe peretele amintirii a rămas tânără.
Spargi contururile.
năvălesc ochi, mâini, glezne
pâclă înmiresmată
de castană coaptă și frunză-agonizând.
primăvara îmbătrânită
tânjește
în dorul încolțirii.

Sunt clipa ce trece prin tine.

În dinții Doamnei

Fruct copt
dulce și zemos,
inocent te caltini,
inocent de copt!
Zâmbetul de carne deschis
până-n os
va sângera
dinții Doamnei noroioși.
Mușcătura ei
va curge-n prisos
miezul tău
hrănaci.

Fruct dulce, zemos.

Adormire

E câtă bucurie, atâta întristare
Când Tu, Maică Curată,
Ești gata de plecare.

Se pleacă frunza-n locul Măslinilor altar,
Rugăciunea Ta foc e
De-aprins orice hotar.

Închisuți-ai pleoapa și omenescul gând
Dar moartea Ta, nu-i moarte,
Că nu-i dinspre pământ.

Adormirea candidă, e doar o înviare
Când Fiul Tău îi cere
Nimicului-nălțare.

Ai ațipit viața spre-o nouă cugetare,
Odihna cea din raclă
Se-ntoarce-n rădicare.

Mormântul negru - ce taină! - se luminează
când
Credința îl așează
În pacea din Cuvânt.

Ieșirea

Tot mai larg,
tot mai elastic drumul meu
spre ieșire.
Nu-i găsesc marginile.
Chiriași, prost platnici,
ies panicați din comoditatea
căminelor lor.
Mă privesc frustrați.
Nesiguranța mea îi sperie.
Pe mine, a lor.
Mă scurg precum din ochiul suferinței,
lacrima.
Atârn de geana clipei
ce nu se-ncumetă să mă cadă.
Înfiorarea nu strigă, deși
necunoscutul o va înghiți
mai devreme sau mai târziu.
Ohhh, singurătatea din prealunga-i cădere
și viața ce se va răzvrăti, atunci...
Zadarnic!

Sângele s-a împiedicat și a împietrit,
închegând strâmt
drumul meu spre ieșire.

Nici, nici

Tu nu așezi petele de culoare pe pânze!

Petele însele își odihnesc neliniștea

Pe uscatul pânzelor-ca picăturile de ploaie

În apele începutului.

Formele pe care le ițești nu sunt ale tale!

Ele însele se pământesc atrase gravitațional

Spre țărături.

Nici lumina, nici umbrele nu-ți aparțin.

Singure se filtrează din nori prin textura veșmintelor

în privirile personajelor scrise de pensula ta.

Apoi vin să locuiască, să se locuiască în tablouri.

Nici tu nu vii din tine!

Ești stropul răzvrătit în apa primă.

Zațul

Cândva,
scriai cu insolența pielii netede
și jurai să faci ferfeniță gura slobodă a târgului.

Boema
locală îmbălsăma spusele tale-
pentru sarcofagul cafenelei-
cu rotocoale de fum aromat.

Replicile și paharele scânteiau.

Tu
citeai din dorul cel negru al impertinenței.
Negru din negrul amar al cafelei.

Citeai
și cuvintele tale se depuneau pe pereții ceștii
ca-ntr-un ghioc al destinului, ce nu conta.

Cafeneaua
și-a risipit cheflii. Nimeni. În cartea ta
depunerile de zaț întunecă spațiile albe.

Destinul încă te privește din ceașcă.

Litanie

Degetele cuvintelor glăsuie.

Înțelesul se pierde-n sunet.

Muzica umple fante.

Zicerea

îngenunchează pe covor de litanii.

Gurile tac.

Sufletele cântă.

Sfinții freamătă.

Privirile lor mute psalmodiază.

Rugăciunile le aprind nimburile.

Limbi de foc se așează pe capetele plecate.

Trupurile ard.

Pacea coboară.

Cuiul iese din palmă.

Spinii înfloresc,

Iuda negociază.

Sângele se trezește străpuns,

Gândul mai moțăie încă.

Strâmbă sau dreaptă

Cât de ușor se înnebunește!

Ce limite și ce întinderi
Provoacă înstrăinarea minții
De craniul în care-și are cuibarul,
Ce ruperi de sinapse face gândul
Să nu se-ntoarcă-n trup pentru odihnă,
Ci să-și găsească adăpost
Și cale nu-n lut, ci-n văzduhul închipuirii.

Cât de ușor îl rătăcim pe cel rătăcit!
Cât de rapid îl însemnăm
Pentru vânzare și-i așezăm cununa de spini
Ca cei ce-l întemnițează să nu greșescă.
Apoi ne spălăm înseninați pe mâini.
La fel cum mai devreme Iuda și marii arhierei.
Cu sentimentul datoriei împlinite.

Cât de ușor e celor sănătoși în acte,
să-l socotească pe cel slab, nebun!
După parafă, doar baterea în cuie.
Apoi nimic. Ai zice.
Însă cumva...
prinsă-n cămașa de forță,

Conștiinței
îi cășună, când nu te-aștepți,
să șape tuneluri
în căutarea cuibarului minții.

Să calce, drum întors, spre gând.

Apocalipsa

Simțindu-se stăpânul inelelor,
Omul a început să-și smulgă cu silă rădăcinile.

Ce legături, ce dependențe? Față de cine?
Și pentru ce, când tehnica,
Ideile, i se-nvârteau pe degetul mic.

O perioadă părea că aude un cor nesfârșit
de aplauze,
iar el nu mai făcea altceva
decât să se-ncline și să zâmbească.
- Sunt stăpânul, de comanda mea
depinde Universul! - obișnuia să afirme.
Și-au curs presiunile asupra lumii.
Și invețiile.

Dispozitiv de vorbit la distanță,
dispozitiv gonflabil de alungat urâtul
în serile târzii,
dispozitiv de slăbit, de mâncat, de plimbat,
de sculat, de încălzit, de aerisit, de ...

Viața însăși i-a devenit un mecanism.
În regatul lui, ultramodern,
comod, funcțional și rece,

nu se mai făcea nici cel mai mic efort.
Mersul s-a transformat în pași monitorizați,
la întâlniri mergeau hologramele.
Când totuși se aduna om cu om,
li se alăturau telefoanele.
În timpul mesei,
fiecare era cu ochii-n mesagerie.
Râdeau la glumele trimise unul altuia,
nicidecum unul cu altul.
De prea mult confort, plictisul înflorea.
Pe acoperișuri, în locul mușchiului,
au început să crească antene,
prin firul cărora lumea venea în vizită.
Draperiile trase împiedicau pătrunderea luminii.
Totul se trăia în secret, apatie și-n singurătate.
Slujba de acasă, cumpărăturile on line,
schimbul de idei și de sentimente prin ecrane.
Zâmbetele, rictusuri formale.
Venele se strâmtau,
sângele curgea tot mai greoi,
roșul lui se decolora.

Încet-încet viața s-a zidit între pereți.
Nici de vacanțe nu mai era nevoie,
pentru că
înăuntru se proiectau continuu filme
dintr-o natură ideală.
Finalul însemna administrarea
unei pilule euforizante,
ca pe vremuri amfetaminele,

în urma cărora și potrivit dozei,
dacă voiai, puteai amâna plecarea.
Îți puneai cele mai frumoase haine,
ca pentru cea mai neobișnuită călătorie.
Familia lipsea,
momentul devenise prea traumatizant,
iar muribundul asculta
glasul prietenos și civilizată al robotului
care-l îndemna la calm și infinită liniște,
proiectându-i propria viață
și înecându-l ușor în ea.
Decent și igienic.

Nimeni nu suferea, nimeni nu plângea.
Igienic veneai pe lume, igienic plecai.
Ovulele fertilizate de mascul eclozau
în laboratoare speciale.
Copiii ieșeau ca buburuzele,
preluați de linii de roboți.
Învățați să nu sufere,
să nu-și încurajeze trebuințele.
De niciun fel.
Existența lor nu impresiona pe nimeni.
Niște produși în serie,
necunoscuți ca și părinții lor.
Soldați într-o armată universală.
Inutilă.
Fără lacrimi, inimă și viață personală.
Viața aparținea tuturor și nimănui.
Individul interesa

câtă vreme putea face parte din angrenaj.
Câtă vreme îl servea și reprezenta.
În schimb, primea liniștea, infinita liniște,
care devenise atât de liniștitoare,
încât humanoizii începuseră să aibă dureri de cap.
Le urla tăcerea în creierele monitorizate.

Pentru că nu existau ieșiri din rând,
Cei cu dureri erau trași în rezerve.
Diagnosticul:
insuficient sau inadecvat înregimentați.

*

Mecanismul încă nu era perfect.
Se lucra intens la asta!

*

Povestea spune
că unul a făcut într-o zi o criză sentimentală.
Cică tânja să vadă lumina soarelui și chipul iubitei.
Atunci s-a apelat la surogate.
Soare, iubită, sentiment,
Dar, se pare că ele
n-au putut alina criza inexplicabilă a individului.
Acesta,
știindu-se bolnav incurabil,
bolnav de lume,
a refuzat să-și administreze pastile,
de mâncat, gândit, iubit.
Drept urmare, se transforma pe zi ce trecea.

A devenit tot mai palid, mai transparent,
cu toate organele interne la vedere.

Ca o stafie.

Avea consistență de abur
prin care se vedeau inimă, creier, intestine.

Când a fost scos din celula lui, ceilalți s-au speriat.

El însuși văzându-se într-o oglindă
nu s-a mai recunoscut.

Era un abur mișcător.

A ieșit din locuință, a ieșit din oraș, din țară
și s-a tot dus minunându-se
că mai există cer, păduri, păsări de care uitase
complet.

Mergînd devenea tot mai transparent,
tot mai ușor.

Bătăile inimii tot mai anemice.

Lumea se făcea tot mai mare,
el tot mai mic,
până când o mierlă mirată și cântătoare
s-a apropiat,
i-a susurat ceva la ureche
apoi... l-a-nghițit.

Despre autoare

Lucia Bibarț s-a născut la Valea lui Mihai, județul Bihor și este absolventă a Facultății de Litere din cadrul Universității de Vest Timișoara.

Este autoarea a trei volume de poeme intitulate: *Șuvițe și iriși* (Ed. Noul Scrib, Arad, 2013), *Poetizări tactile*, (Ed. Tiparnița, Arad, 2016), *După ce-am mușcat din măr* (Ed. Napoca Star, Cluj-Napoca, 2020) și a cinci cărți pentru copii.

Despre literatura ei au scris: Marius Chelaru, Romulus Bucur, Gela Enea, Angela Mamier Nache, Andrei Lucian Mocuța, Mircea Pop.

A publicat în reviste literare de sub egida Uniunii Scriitorilor din România: *Familia*, *Acolada*, *Poezia*, *Caiete silvane*, *Banchetul*, *Argeș*, *Litere*, *Portal Măiastra*, *Pro Saeculum*, *Poesis*, *Rotonda valahă*, *Nord literar*, *Litera Nordului*, *Clipe albastre*, *Arca*, *Literatura de azi*.

Este distinsă cu Premiul „Aurel Dumitrașcu” pentru poezie la Concursul literar de la Piatra Neamț, în anul 2020.

Cuprins

- Ca fumul pipei, amintirile / 5
- La început a fost Cuvântul... / 9
- noaptea verii / 10
- Ochii cearcănelor mele / 11
- Puținul mult / 12
- Pustiul / 13
- Taci / 15
- Timpul / 16
- Azi, pe mâine / 17
- Flotant expirat / 19
- Viață de moarte / 20
- Păsări / 21
- Km 112 / 22
- Insecte parfumate / 23
- Capitulare / 24
- Dinaintea înghețului alb / 25
- ză(â)natică / 26
- Războinicul / 28
- Dar dacă / 30
- Colind / 31
- Nesupus / 33
- De-anumea / 34
- Rinocerizare / 35
- Măștile / 36
- Locul în care primăvara nu mai vine / 37
- Domnul lubirii / 38
- Pânza veșniciei / 40
- Despletește-ți șuvițele, femeie / 43
- Încercuiri / 45
- Schimbarea la Față / 47
- Bucla Sfintei Vineri / 49
- Abia ce-a venit timpul / 51
- De-a viața, de-a moartea / 53
- Cadoul de Crăciun / 55
- Războiul din pace / 57
- Glissando / 58
- Licori blestemate! / 60
- Femeia / 61
- Mai viu decât ești / 62
- palmelor mele sortită / 64
- Pe muchie de cumpănă / 65
- Inacostabilă / 66
- Vânătoarea / 67
- Toamna ierii / 69
- să nu crezi / 71
- Tarele moale / 73
- Timp fără Timp / 74
- Când pătratele devin tren / 75
- Sunt clipa ce trece prin tine / 76
- În dinții Doamnei / 77
- Adormire / 78
- Ieșirea / 79
- Nici, nici / 80
- Zațul / 81
- Litanie / 82
- Strâmbă sau dreaptă / 83
- Apocalipsa / 85
- Despre Autoare / 91

Volumul poetei Lucia Bibarț, primul publicat de ea la Neuma, începe cu elogiul Cuvântului care are puterea să învingă vremea trecătoare. Timpul poate sparge clepsidrele care-l măsoară, dar nu va birui forța literei scrise. Credința în puterea magică, taumaturgică a rostirii și scrierii vorbelor animă o poezie meditativă, de o notabilă intensitate, uneori cu accente patetice.

HORIA GÂRBEA

